

OLAV TRYGGVASON'S SAGA: OM SLAGET VED SVOLDER
Snorre Sturlason: Olav Tryggvesson's saga
Gustav Storms oversettelse revidert av Alexander Bugge

Hele sagaen finnes her: http://heimskringla.no/wiki/Olav_Tryggvesson's_saga

Kong Olav fór med hæren sin sydefter langs med landet; det søkte da til ham mange av vennene hans, de stormenn, som var rustet til ferden med kongen; den første mann av dem var Erling Skjalgsson, mågen hans, og han hadde den store «skeiden» sin; den hadde 30 rum og var meget vel utrustet. Da kom også til kongen mågene hans Hyrning og Torgeir, og hver styrte et stort skib. Mange andre stormenn fulgte også med ham; han hadde 60 langskib da han fór fra landet. Kong Olav seilte syd om Danmark gjennom Øresund, og på denne ferden kom han til Vendland og satte stevnelag med kong Burislav. Og da kongene møttes talte de om de eiendommene som Olav krevde, og alle samtalene mellom kongene gikk fredelig, og det blev fullt ordnet med de krav som kong Olav syntes han hadde der. Kong Olav var lenge der om sommeren og fant der mange av vennene sine.

98.

Kong Svein Tjugeskjegg var på denne tid gift med Sigrid Storråde, som før er skrevet. Sigrid var den største uvenn av kong Olav Tryggvesson og grunnen var den at kong Olav hadde brutt avtalen med henne og slått henne i ansiktet, som før er skrevet. Hun egget meget kong Svein til å holde strid med kong Olav og sa at han hadde god grunn til det, fordi kong Olav hadde giftet sig med Tyre, hans søster, uten hans minne, og ikke vilde forfedrene ha tålt slikt. Slike taler førte dronning Sigrid ofte i munnen, og til slutt overtalte hun kong Svein så lenge at han var fullt villig til å følge hennes råd. Og tidlig på våren sendte kong Svein menn øst til Svitjod til Olav sveakonge, mågen sin, og til Eirik jarl og lot si dem, at den norske kongen Olav hadde leiding ute og tenkte om sommeren å fare til Vendland; det bud fulgte med at sveakongen og jarlen skulde ha hær ut og fare til møte med kong Svein, og da skulde de alle tilsammen legge til strid mot kong Olav. Men sveakongen og Eirik var fullt ferdige til denne ferd og drog da sammen en stor skibshær i Sveavelde; med denne flåten fór de syd til Danmark og kom dit nettop som kong Olav Tryggvesson hadde seilt østefter. Om det taler Halldor Ukristne i et dikt han gjorde om Eirik jarl:

Kongenes kamp-lystne
knuser ut fra Svitjod
bød de store skarer
(til strid sydpå fór han.

Hver og én mann da vilde
være med Eirik som
lik-fuglene feter;
fikk sårpåken slurk på sjøen.

Sveakongen og Eirik jarl stevnet til møte med danekongen og hadde da tilsammen en ustyrtelig hær.

99.

Da kong Svein hadde sendt bud efter hæren, sendte han Sigvalde jarl til Vendland for å speide ut om kong Olav Tryggvessons ferd og sette op en felle så kong Svein og de andre kunde møtes med kong Olav. Sigvalde jarl fór da sin vei og kom frem til Vendland og fór til Jomsborg og siden til kong Olav Tryggvesson. De blev gode venner og jarlen kom i den største yndest hos kongen; Astrid, konen til jarlen og datter til kong Burislav, var en god venn av kong Olav, det kom sig mest av at de før hadde vært i skyld til hverandre, dengang kong Olav hadde vært gift med Geira, søster hennes. Sigvalde jarl var en klok og rådslu mann, og da han kom og la råd med kong Olav, fikk han heftet hans ferd østfra meget og fant på mange grunner til det. Men hæren til kong Olav lot ille over dette og lengtet meget efter å komme hjem, da de lå seilklare og det så ut til god vind. Sigvalde jarl fikk i lønndom bud fra Danmark at nu var danekongen og sveakongen og Eirik jarl kommet sammen, og nu skulde de seile øst under Vendland og hadde avtalt at de vilde vente på kong Olav ved en ø som heter Svold, og at jarlen skulde lage det slik, at de der kunde komme over kong Olav.

100.

Da kom det en løs tidende til Vendland, at Svein danekonge hadde hær ute og snart gikk det ordet at Svein danekonge vilde ha et møte med kong Olav. Men Sigvalde jarl sa til kongen: «Ikke mener kong Svein å legge til slag mot dig bare med danehæren så stor hær som du har. Men har du nogen mistanke om at det kunde være ufred å vente, så skal jeg følge eder med mine menn, og før tyktes de det var god hjelp når jomsvikinger fulgte høvdinger; jeg skal la dig få 11 skib i full stand.» Kongen tok imot dette. Det var lite vind, men fra den rette kanten; kongen lot da løse flåten og blåse til bortferd. De drog da op seilene, men alle småskibene gikk fortere og seilte unda ut i havet. Men jarlen seilte nær kongsskibet og ropte til dem der og bad kongen seile efter ham: «Jeg er best kjent med,» sier han, «hvor det er dypest i sundet mellem øene, men det vil Dere trenge med de store skibene.» Jarlen seilte da forut med skibene sine — han hadde 11 skib — men kongen seilte efter ham med sine storskib, — det var også 11 skib — men hele den andre hæren seilte ut i havet. Men da Sigvalde jarl seilte inn til Svold, da rodde en skute ut imot dem. De sier til jarlen, at danekongens hær lå der i havnen like fremfor dem. Da lot jarlen seilene falle, og de rodde inn under øen. Så sier Haldor Ukristne:

Øiners edle konge
med en og sytti skib
sørfra fór i striden;
— sverdet han farvet rødt, —
da Skåne-jarlen til møte
mastekurvens rener
ut hadde stevnet; brått brutt
blev freden mennene mellem.

Her blir det sagt at kong Olav og Sigvalde jarl hadde 71 skib da de seilte sønnenfra.

101.

Svein danekonge, Olav Sveakonge og Eirik jarl var da der med hele hæren sin; det var fagert vær og klart solskinn. Alle høvdingene gikk nu op på holmen med stort følge og så på skibene som seilte ut på havet, mange sammen. Og da så de at det seilte et stort og staselig skib; da sa

begge kongene: «Dette er et stort og sjelden fagert skib; dette er visst Ormen lange.» Eirik jarl svarte og sa: «Ikke er dette Ormen lange.» Og så var det, som han sa. Dette skibet eide Eindride av Gimsar. Litt efter så de at det seilte et annet skib, meget større enn det forrige. Da sa kong Svein: «Redd er Olav Tryggvesson nu; ikke tør han seile med hode på skibet sitt.» Da sier Eirik jarl: «Ikke er dette kongsskibet; jeg kjenner både dette skibet og seilet; for dette er Erling Skjalgsson. La dem seile; det er bedre for oss at dette skibet ikke finnes i flåten til Olav, så godt i stand som det er.» En stund efter så de og kjente skibene til Sigvalde jarl som vek av og inn til holmen. Da så de at det kom seilende tre skib, og det ene av dem var stort. Da talte kong Svein og bad dem gå til skibene sine; han sa at der seilte Ormen lange. Eirik jarl sier: «Mange andre store og staselige skib har de enn Ormen lange; la oss vente en stund til.» Da sa mange menn: «Ikke vil Eirik jarl slåss nu og hevne far sin. Dette er stor skam, så at det vil spørres over alle land om vi ligger her med så stor hær, og kong Olav seiler til havs rett for nesen på oss.» Men da de hadde talt om dette en stund, så de fire skib kom seilende, og et av dem var en drake, dugelig stor og gullprydet. Da stod kong Svein op og sa: «Høit skal Ormen bære mig i kveld; den skal jeg styre.» Da sa mange at Ormen var et veldig stort og vakkert skib, og det var gildt å la gjøre slik et skib. Da sa Eirik jarl så høit at flere hørte det: «Om så kong Olav ikke hadde større skib enn dette, så vilde kong Svein aldri få det fra ham bare med danehæren.» Da drev folk til skibene og tok tjeldene av. Men mens høvdingene talte om dette sig imellem, som nu er sagt, da så de tre svært store skib kom seilende, og det fjerde aller sist, og det var Ormen lange. Men av de store skibene som hadde seilt i forveien og som de tenkte var Ormen lange, var det første Tranen og det siste Ormen skamme. Men da de så Ormen lange, da skjønnte alle — og ingen talte da imot — at der seilte nok Olav Tryggvesson. De gikk da til skibene og laget sig til å legge imot. Det var en avtale mellom høvdingene, kong Svein, kong Olav og Eirik jarl, at hver av dem skulde legge under sig en tredjedel av Norge, om de felte kong Olav Tryggvesson; men den av høvdingene som først gikk op på Ormen, skulde ha alt det hærfang som de tok der, og hver av dem skulde ha de skibene han selv ryddet. Eirik jarl hadde en fælt stor barde, som han var vant til å ha i viking; det var en ramm øverst på begge stavnene, men nedenfor en tykk jernplate som var så bred som barden og nådde helt ned i vanngangen.

102.

Da Sigvalde jarl og mennene hans rodde inn under holmen, da så Torkel Dyrdel fra Tranen og styremennene på de andre skibene som fór med ham, at jarlen svingte inn under holmen med skibene sine; da lot de også seilene falle, rodde efter ham og ropte til ham og spurte hvorfor han fór slik. Jarlen sa at han vilde bie på kong Olav: «det ser likest ut til at vi kan vente ufred.» De lot da skibene drive til Torkel Nevja kom med Ormen skamme og de tre skibene, som fulgte ham, og de samme tidender blev fortalt til dem; da lot de også seilene falle og lot skibene drive og ventet på kong Olav. Men da kongen kom seilende til holmen, da rodde hele hæren ut i sundet fremfor dem. Men da de så det, bad de kongen seile sin vei og ikke legge til slag imot så stor en hær. Kong Olav svarte høit og stod op i løftingen: «La seilet falle, ikke skal mine menn tenke på flukt; jeg har aldri flydd i strid; Gud råde for mitt liv, men aldri vil jeg legge på flukt.» Det blev gjort som kongen bød. Så sier Hallfrød:

Minnes må de ord som
mennene til Olav sier
at dådsterke drotten mælte
til drengene før striden.

Fiendens tryghets truer

tenke på flukt sine menn
forbød. — De fyndige ord av
folkekjær høvding lever. —

103.

Kong Olav lot blåse alle skibene sine til samling. Kongsskibet lå midt i flåten, men på den ene siden av den lå Ormen skamme, på den andre siden Tranen. Men da de tok til å tenge stavnene sammen, bandt de sammen stavnene på Ormen lange og Ormen skamme; da kongen så det, ropte han høit og bad dem legge det store skibet bedre frem og ikke la det være det bakerste av alle skibene i hæren. Da svarer Ulv den raude: «Om vi skal legge Ormen så meget lengere frem som den er lengere enn andre skib, så vil det bli hårdt arbeide om saksene idag.» Kongen sier: «Ikke visste jeg at jeg hadde en stavnbø som var både rød og redd.» Ulv svarte: «Verg du ikke mere løftingen enn jeg skal verge stavnene.» Kongen hadde en bue i hånden og la en pil på strengen og siktet på Ulv. Da sa Ulv: «Skyt en annen vei, konge, dit der det trengs mere; det som jeg gjør, det gjør jeg for dig.»

104.

Kong Olav stod i løftingen på Ormen, han var meget høiere enn de andre; han hadde gyllent skjold og gull-lagt hjelm og var lett å kjenne fra andre menn; han hadde en stutt, rød kjortel utenpå brynjen. Men da kong Olav så at flokkene delte sig og det blev satt op merker for høvdingene, spurte han: «Hvem er høvding for den hæren som er rett imot oss?» Det blev sagt ham at det var kong Svein Tjugeskjegg med danehæren. Kongen svarer: «Ikke reddes vi for de stakkarne, ikke er det mot i danene; men hvad er det for høvding som følger de merkene som er der ute på høire side?» Det blev sagt ham at det var kong Olav med sveahæren. Kong Olav sier: «Det vilde være bedre for svearne å sitte hjemme og slikke blotbollene sine enn å gå op på Ormen under våpnene til dere. Men hvem eier det store skibet som ligger der ute på babord side av danene?» «Det er,» sier de, «Eirik jarl Håkonsson.» Da svarer kong Olav: «Han kan nok synes han har god grunn til å møtes med oss, og av den flokken kan vi vente oss den skarpeste strid; de er nordmenn som vi er.»

105.

Siden rodde kongene frem til strid; kong Svein la skibet sitt mot Ormen lange, men kong Olav Svenske la til lengere ute og stakk stavnene mot det ytterste skibet til kong Olav Tryggvesson, og på den andre siden Eirik jarl. Nu blev det der en hård strid. Sigvalde jarl lot skibene sine ro bakover og la ikke til strid. Så sier Skule Torsteinsson, han var da med Eirik jarl:

Frisers uvenn jeg fulgte
(jeg fikk i ungdommen heder)
og Sigvalde, der spydene
sang (men nu blir jeg gammel),
da vi mot malm-tingets
møter i våpen-duren
syd for Svolder-minne
sårløken blodig bar.

Og videre sier Hallfrød om disse tidender:

Det mener jeg at mest
(mange menn kom på flukt)
gramen, som fremmet striden,
trønders følge saknet.

Den kjekke konge ensom
kjempet mot to konger
(slikt er herlig å si
siden) og jarlen den tredje.

106.

Denne strid var den hvasseste og meget blodig. Frembyggerne på Ormen lange og på Ormen skamme og på Tranen kastet ankere og stavnljåer over i skibene til kong Svein og kunde bære våpen ovenfra på dem de hadde under føttene sine; de ryddet alle de skibene som de kunde få holdt fast, men kong Svein og de som kom unda, flyktet over på de andre skibene sine, og dernæst la de sig ut fra skuddmål; det gikk med denne hæren slik som kong Olav Tryggvesson hadde spådd. Da la Olav sveakonge til der i steden, men så snart som de kom nær storskibene, gikk det dem som de andre, at de mistet mange menn og nogen av skibene sine og dermed måtte de legge fra. Men Eirik jarl la barden side om side med det ytterste skibet til kong Olav, ryddet det og kappet straks taugene som bandt det til de andre skibene av; derpå la han til det som var nærmest og sloss til det var ryddet. Da tok mannskapet til å løpe fra de mindre skibene og op på storskibene, men jarlen kappet dem los så snart de var ryddet, og daner og svear la da til i skuddmål og fra alle sider imot skibene til kong Olav. Eirik jarl lå hele tiden langskibs med skibene og sloss med huggvåpen, men så fort det falt menn på skibene hans, gikk det andre op i stedet, daner og svear. Så sier Halldor:

Gang av skarpe sverd
gikk over Ormen lange;
der gylne spyd klirret,
kjempet drengene lenge.

I fiende-kampen
frem syd gikk det
svenske menn imot ham
og danske sverd-kjempere.

Da var striden den hvasseste og da falt folk tett, og det endte med at alle skibene til kong Olav var ryddet så nær som Ormen lange; da var alle som enda var våpenføre av mennene hans kommet op på den. Da la Eirik jarl barden langskibs med Ormen lange, og der blev det nu strid med huggvåpen. Så sier Haldor:

I så farlig en fjord
falt nu Ormen lange
(skjoldene blev skåret sund,
sammen sverdene støtte), da
brynjetrollets Regin Barden
den bordhøie la

ved Fafnes side; jarlen
seier vant ved holmen.

107.

Eirik jarl var i for-rummet på skibet sitt, og der var fylket med skjoldborg; der både sloss de med huggvåpen og stakk med spyd og kastet med alt som kunde brukes til våpen, men nogen skjøt med bueskudd eller håndskudd. Det gikk da så sterk en våpenregn over Ormen, at en neppe kunde verge sig med skjold, så tykt fløi piler og spyd, for fra alle sider la de hærskip om Ormen. Kong Olavs menn var nu så rasende at de løp op på skibsbordene for å nå fiendene med sverdhugg og drepe dem, for mange hadde ikke lagt sig så like under Ormen at de vilde være med og slåss med huggvåpen. Men mange av Olavsmennene gikk da over bord, og sanset ikke annet, enn at de sloss på slette vollen, og sank ned med våpnene sine. Så sier Hallfrød:

Såret i striden ned fra
Ormen sank brynjens verkmenn;
ikke de sig skånet
men verget sig til det siste.

Om enn dyre konge
enda Ormen styrte,
vilde den slike drenger
savne der den skrider.

108.

Einar Tambarskjelve var i krupperummet akter på Ormen; han skjøt med bue og skjøt hvassere skudd enn alle andre. Einar skjøt efter Eirik jarl og rammet øverst i styrestangen over hodet på jarlen og pilen gikk inn helt op til surrebåndene. Jarlen så efter den og spurte om de visste hvem som skjøt der; men i det samme kom det en annen pil så nær jarlen at den fløi mellom siden og armen hans og så langt inn i hodefjelen, at spissen stod langt ut. Da sa jarlen til en mann som somme kaller Finn, men somme sier var finsk, — han var en utmerket bueskytter —: «Skyt du den store mannen i krupperummet!» Finn skjøt og pilen kom midt på buen til Einar nettop som han spente buen for tredje gangen. Da brast buen i to deler. Da sa kong Olav: «Hvad brast der så høit?» Einar svarer: «Norge av din hånd, konge!» «Så stor brist er vel ennu ikke skjedd,» sier kongen; «ta buen min og skyt med den!» og kastet buen til ham. Einar tok buen og drog den straks frem for pilen odd og ropte: «For veik, for veik — er fyrstens bue.» Han kastet buen tilbake, men tok så sitt skjold og sverd og sloss.

109.

Kong Olav Tryggvesson stod i løftingen på Ormen og skjøt oftest om dagen, stundom med bue, stundom med spyd og da stadig to på én gang. Han så frem i skibet og så mennene sine svinge sverdene og hugge jevnt og så at de bet dårlig; da ropte han høit: «Hvorfor svinger dere sverdene så løst, siden jeg ser at de biter ikke for dere?» En mann sa: «Sverdene våre er sløve og meget brutt.» Da gikk kongen ned i forrummet og lukket op høisete-kisten; han tok der ut mange hvasse sverd og gav mennene dem; men da han stakk den høire hånd ned, så mennene at det rant ned blod under brynje-ermet; ingen vet hvor han var såret.

På Ormen var forsvaret best og mannefallet på fienden størst mellem dem som sloss i forrummet og stavnboerne; for i forrummet og i stavnene var mannevalget best og skibsbordene høiest. Men da mennene først falt midt på skibet og få menn stod oppe rundt masten, da prøvde Eirik å gå op og kom op på Ormen, selv femtende. Da kom Hyrning, kong Olavs måg, imot ham med en hel flokk, og der blev det den hårdeste strid, og den endte slik at jarlen vek unda og ned på Barden; men av de menn som hadde fulgt ham, falt somme, men somme var såret. Om det taler Tord Kolbeinsson:

Kjempet der hjelmdekte
hærmenn på blodige tofter

— — — — —
— — — — —

Vakker ros fikk han, som
verget sin herre med sverdet,
Hyrning; briste skal høifjells
hvelving, før det glemmes!

Nu blev det på ny den hvasseste strid og da falt mange på Ormen; men da mannskapet som skulde verge Ormen tynnedes, prøvde Eirik jarl annen gang å gå op, og enda en gang fikk han da hård motstand. Men da stavnboerne på Ormen så dette, gikk de akterover på skibet og snudde sig til vern imot jarlen og gjorde ham sterk motstand. Men da nu så mange menn var falne på Ormen, at skibsbordene mangesteds var øde, tok jarlss mennene til å gå op på mange kanter. Men alle de menn som enda stod oppe til vern på Ormen, søkte akter på skibet, dit kongen var. Så sier Halldor Ukristne, at Eirik jarl da egget sine menn:

Akter over toftene
med Olav mennene vek;
den hugg-glade høvding
de hissige drenger egget,
da kjempene hadde lukket
om kjekke konge vågen
med skib; våpengangen
mot venders morder vendtes.

Halvdan Egedius: *Eiriks menn går opp på Ormen lange.*

111.

Kolbjørn stallare gikk op i løftingen til kongen; de var meget like i klær og våpen. Kolbjørn var en meget stor og fager mann. Det blev nu på ny den skarpeste strid i forrummet. Men fordi det nu var kommet så mange av jarlens menn som det kunde rummes på skibet, op på Ormen og skibene hans lå på alle kanter utenom Ormen, og det var få folk igjen til å verge sig mot så stor en hær, så falt nu de fleste på kort tid, enda de var både sterke og uredde. Men kong Olav selv og Kolbjørn løp da overbord, hver på sin side. Jarlsmennene hadde lagt småskuter utenom og drepte dem som sprang i sjøen, og da kongen selv sprang over bord, vilde de ta ham til fange og føre ham til Eirik jarl. Men kong Olav holdt skjoldet under sig og dekket sig således imot spydene som blev sendt fra de skibene som lå under, og han falt i sjøen slik at skjoldet kom under ham, og kom derfor ikke så fort under, men blev fanget og dratt op i en skute. De trodde at det var kongen, og han blev da ført for jarlen; men da jarlen merket at det var Kolbjørn, men ikke kong Olav, fikk Kolbjørn grid. Men i dette øieblikk sprang alle de som enda var i live av mennene til kong Olav, over bord fra Ormen; og Hallfrød sier så, at Torkel Nevja, bror til kongen, løp sist av alle menn overbord:

Hugsterke Torkel
Tranen så og begge
Ormene flyte øde
(freidig han hadde kjempet),
før enn armringers bærer,
utholdende i kampen,
styrtet sig i sjøen,
søkte livet ved svømmning.

112.

Så er før skrevet, at Sigvalde jarl gav sig i lag med kong Olav i Vendland; jarlen hadde 10 skib og på det ellefte hadde Astrid kongsdatter, konen til Sigvalde jarl, sine menn. Da kong Olav hadde sprunget over bord, ropte hele hæren seiersrop, og da stakk jarlen og mennene hans årene i sjøen og rodde til striden. Om det taler Halldor Ukristne:

Venders snekker styrtet
vide sig til slaget;
de tynne øksene
klirret med jernmunner;
sverdgny blev det på sjøen
(slet ørnen ulveføde),
den dyre drengestyrer
stred, men mange flyktet.

Men den vender-snekke som mennene til Astrid var på, rodde bort og tilbake under Vendland, og det var straks mange som sa at kong Olav skulde ha dratt av sig brynjen under vannet og svømmet under vannet under langskibene og siden kommet bort til vender-snekken, og da hadde Astrids menn ført ham til land. Om det er det siden gjort mange frasagn av nogen menn om kong Olavs ferder, men på denne vis taler Hallfrød:

Hint ei ved jeg, om han, som
ravnenes hunger stilte,

skal av mig loves
som levende eller som død,
for med sannhet sier
svendene begge deler
(farlig om ham er å fritte);
sår fikk fyrsten iallfall.

Men hvorledes nu det har vært, så kom kong Olav Tryggvesson aldri siden til riket i Norge;
men i en annen vise sier Hallfrød Vannræda-skald på denne vis:

Det var slik en mann som
sa om Tryggves sviksky
sønn, at stridsmennes
styrer enda levde.

Det sies, at Olav ut av
stålets uvær er kommet;
men det er nok verre enn så,
mange taler langt fra sannhet.

Og videre dette:

Da landhæren med mengder
av menn søkte mot holders
stridsvante herre, vilde det
(hørte jeg) neppe hende,
at den dyre konge
kunde levende komme
(folkene, syn's det, si'r ikke
sannhet) ut av kampen.

Somme svenner sier
til skalden enn, at såret
kongen er eller reddet
kommet fra malm-været østpå.
Men sannspurt er nu sydfra
siklingens død i det store
slag (ei jeg kan tåle
mennes uvisse tale).

113.

Eirik jarl Håkonsson fikk med seieren Ormen lange og meget hærfang og styrte Ormen lange
fra slaget. Så sier Halldor:

Ormen lange hadde
ført hjelmdekte konge
dit til det store sverdting
(da smykket de skibene).

Men syd under kamp-gnyet
glad tok jarlen der mot Ormen.
(Men først Hemings ættgode bror
i blodet farvet sverdene).

Svein, sønn til Håkon jarl, hadde da festet Holmfrid, datter til Olav sveakonge. Men da Svein danekonge og Olav sveakonge og Eirik jarl skiftet Norges-velde mellom sig, hadde kong Olav fire fylker i Trondheim og begge Mørene og Raumsdal og øst i landet Rånrike fra Gaut-elven og til Svinesund; dette rike gav kong Olav til Svein jarl på slike vilkår som før skattekonger eller jarler hadde hatt over overkongene. Men Eirik jarl hadde fire fylker i Trondheim, Hålogaland og Namdalen, Fjordane og Fjaler, Sogn og Hordaland og Rogaland og Agder nordfra helt til Lidandenes. Så sier Tord Kolbeinsson:

Jeg vet at jarlenes venner
var fordum de fleste
herser undtagen Erling
(gullets Ull jeg roser).
Men efter slaget lagdes
landet nord fra Veiga
under Eirik syd til
Agder eller enda lenger.

Landet nøt godt av fyrsten;
det liker slik å ha det.
Han følte sig skyldig å holde ,
hånden over Norges menn.
Men Svein konge sydfra
sier de er død; og øde
(de flestes krefter svikter)
av sorg var hans gårder.

Svein danekonge hadde da påny Viken, slik som han før hadde hatt, men han gav Eirik jarl i len Raumarike og Heidmark. Svein Håkonsson tok jarledømme av Olav svenske. Svein jarl var den veneste mann som nogen har sett. Eirik jarl og Svein jarl lot sig begge døpe og tok den rette tro; men så lenge de rådet for Norge, lot de hver gjøre som han vilde med å holde kristendommen, men de gamle lovene holdt de vel vedlike og landsens skikk, og de var vennsæle menn og gode styrere. Eirik jarl hadde mest å si av brødrene i all styringen av riket.